

Ο ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΣ ΜΑΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ

[Ένα χαριτωμένο παιδάκι 9 - 10 χρόνων, ὁ μονάκριβος Γεωργάκης τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου καὶ συνεργάτου κ. Ἀγαθὸ Γ. Κωνσταντι-

νίδου. Μικρότερο πολὺ ἀκόμα, μόλις θυλάμενον νὰ κρατῇ καλὰ - καλὰ τὴν πένα ἔστὶ ἀδρό του χερσὶν, μονάχο του, ὁρμεψύτως, ὠθούμενον ἀπὸ κά- ποιο καλλιτεχνικὸν δαιμόνιον, παῖ- ζον καὶ διασκεδάζον, ἐσκήρωνε κατὰ γελοιογραφίτσες τόσο εὐμορφες καὶ τόσο ἐκφραστικέες, ποῦ θὰ τῆς ἐξήλθουν καὶ αὐτὸς ἀκόμα ὁ Θέμας Ἀννίνος, ὁ σκηπτουῆχος τῆς ἐν Ἑλλάδι γελοιο- γραφίας. Καὶ τῆς ἐσκήρωνε ἐκ τοῦ φυ- σικοῦ, μὲ τὴν ἰδικήν του καλλιτε-

χνικὴν ἔμπνευσιν. Ἦτο ἀδύνατον νὰ συναντήσῃ μίαν κωμικὴν μορφήν, χωρὶς νὰ τὴν γελοιογραφήσῃ εἰς τὸ μικρὸν παιδικὸν του λεύκωμα. Ἐδίδασκε ἢ τοῦ διηγούντο κανέν κωμικὸν ἐπεισόδιον καί, χωρὶς κόπον, τὸ ἀπέδιδε εἰς σειρὰν γελοιογραφιῶν χαριτω- μένων. Εἶνε δυνατόν νὰ πιστεύσετε ὅτι οἱ ἀπέναντι δύο τύποι εὐζώνων εἶνε σκαρίφημα ἐνὸς παιδιοῦ ἑπταετοῦς; Ἀπὸ τὸ κα- τωτέρω εὐζωνικὸν εὐθυμογράφημα, τὸ ὁποῖον ἐπίτηδες παραθέ- τομεν, ἐνεπνεύσθη τὰς ἐν τῷ καιμένῳ γελοιογραφίας. Δὲν νο- μίζετε ὅτι ἀξίζει τὸν κόπον νὰ γνωρίσουν καὶ οἱ ἀναγνώσται τοῦ Ἡμερολογίου τὸν μικροσκοπικὸν αὐτὸν γελοιογράφον;

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΥΖΩΝΟΥ

Η ΘΑΛΑΣΣΟΦΟΥΡΤΟΥΝΑ

Ἐξ ἡδιόθην' ἀπ' λιές, οὐρὲ μάνη μ', β' νὰ κὶ ρ' μάνη, κὶ ἄντι
ἄντι κὶ πιάν' ν' ραχοῦλα κὶ ρζουβλῶ μάτα ν' κατήφουρ',
κὶ μὲ ν' βουήθεια τ' θιούλη φτάν' σ' λιμναῖα κὶ κειὰ σμπαν-
τέχου ἰένα φιλοῦκι ξυλάρμινου κὶ μέσ οὐ γέρου καπητάνις
ἡτσάκι τσ' ψέρες!

Ἐπὶ τὸ γελοιογραφικὸν Λεύκωμα
τοῦ μικροῦ Κωνσταντινίδου

ὁ εὐζωνος τῶν
χωρίων ποῦ
τρώγει κόττες!

ὁ εὐζωνος τῶν πό-
λεων ποῦ τρώ-
γει... τιμωρίες!

— Γεια - χαρά σ', οὐρὲ ψ'γοῦλα, τ' λιέου, δ'κό σ' εἶνι τὸν φλοῦχι;

— Δ'κόμ', μ' λιέει, οὐρὲ, ἀμὴ ξένου;

— Οὐρὲ σταυρουπατέρ', τ' λιέσου, θέλου νὰ παέν' σ' μπατοῖδα σ' Καρπηνίς, νὰ παντρέψου ν' Ἀναστασᾶ, ν' νιέφ' μας' ἱέγς ἀγῶϊ νὰ μὴ παένε ἡμένα τ' κακουμοῖρ, ν' ἀγιάσ' τοῦ κόκκαλό σ; Κὶ τὶ χαλέβς νὰ σ' δών' μαθές;

— Μπράβου, οὐρὲ μ' λιέει, σὶ παέν'. Θὰ μ' δών'ς ἡφτὰ δρα-
μές.

— Οὐρὲ γηρουκαπητάνι, τ' λιέου, νὰ σ' δών' τέσσηρις μ'νάχα δι' σὶ φτάν' ; διὸν ἰέχου ἄλλ' οὐ κακομοίρας, κὶ σὰ φτάξουμι μὶ τ' καλὸ σ' μπατροῖδα θὰ σ' δών' κὶ ξνόγαλου· συμβιβάζησι ;

— "Αεὶ οὐρὲ, μ' λιέει, σὶ παέν', ἀμπήδα μέσ'.

— Νάσση καλὰ, οὐρὲ ψγοῦλα, τ' λιέου, κὶ κὰν' τοῦ σταυρό μ' δουὸν βουλές κὶ ἀμπδῶ μέσ' κὶ λουφάζου κατὰς κατὰ πῶς μοῦπι οὐ καπητάνις. "Αεὶ, οὐρὲ σταυρουπατέρ, τ' λιέου, θέλου νὰ μὶ παένσ σὰ κουκῶνα !

— Μεῖνι ἥσ'χους, μ' λιέει.

Κὶ ἀδράχ'τ' ἰένα λυτάρ' κὶ τοῦ μάζουνι, κὶ τοῦ μάζουνι 'ποῦ μέσ' ἀπ' τ' θάλ'σσα κὶ σὰ μάζουξι 'σα μὶ τέσσηρις οὐργίεσ, σούρν' ἀπάν' κὶ ἰένα τζιγκέλι τρανὸ κὶ τοῦ βάν' κὶ δαύτου μέσ'. Στήρνὰ ξηδιπλὼν' π' τοῦ πανὶ τσ' φιλούκκας οὔλου μπαλῶ-

μκτ' κὶ πακίν' κὶ κάθ'τηστὰ πισινὰ τσ'κὶ ἀδράχ'τ' ἰένα στλιάρ' κὶ τ' κρά-
ται.

— "Αεὶ, οὐρὲ πα-
λικάρ', μ' λιέει,
κατηβόδιου μας.

— "Αεὶ, κατη-
βόδιου, τ' λιέου.

Κὶ κὰν' ἱέτσ
μιὰ βουλὰ κὶ γαρ-
γαλαεὶ τ' φιλοῦκε
μὶ τοῦ στλιάρ κὶ

κόφτ' δρόμου κὶ παέναμι, οὐρὲ μάνα μ', ἱέτσ γιὰ ἄντι, μὶ ν' βουήθειξ τ' Θεοῦ κ' τσ' Παναῖῃς.

— "Αεὶ οὐρ' ἀσίκη, τ' λιέου, βάρσ' νὰ παένμι κὶ νὰ φᾶμι τοῦ σφακτὸ ταχὶὰ ν' Λαμπρὴ σ' μπατριῖδα κὶ νὰ παντρέψμι κὶ ν' 'Αναστασᾶ ν' νιέφ μ', μὶ ν' βουήθειξ τ' Θεοῦλη.

— Καλὰ, μ' λιέει, ἔγνοια σ' - μὸν βγάλε τὸν ντρουβᾶ σ' νὰ κ'λταίσουμι ἂν ἰέχς τίουτις.

— 'Ιέχου, τ' λιέου, ἡλῆες.

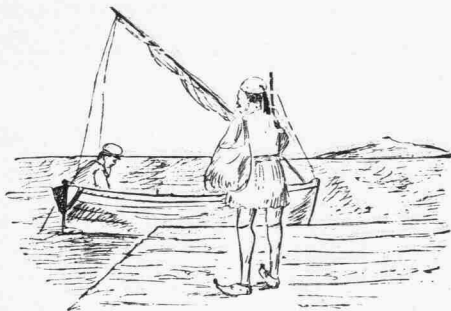
— Βγάλ' τις, μ' λιέει.

Κὶ ξηδιπλὼν' κὶ δαύτους ἰένα χαρτὶ π' εἶχε μέσ ντ' γανισμέ-
νις ἀκρίδισ κὶ τσ' ἤτρουγι μὶ ἰα μίνια σ' χαψὰ τ' !

Κὶ σὰν ἀπουφάγαμ', μ' λιέει οὐ καπητάνις :

— Οὐρὲ παληκάρ, τοῦ γλιέπ; ἐκεῖο τοῦ μαύρου σύγνηφο ;

— Τοῦ γλιέπ', τ' λιέου.

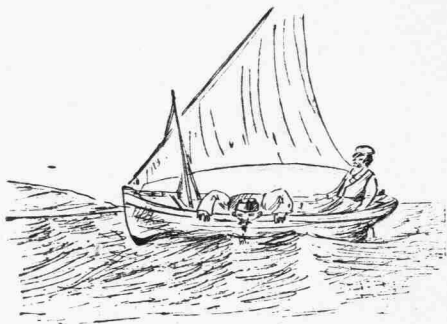
— Καλλιότρηρα, οὐρέ, μ' λιέει, νὰ μ' τῶγληπες ! Θὰ νάχμει ἀγέρα δυνατὸ κι' γῶτ' μέσ στ' ἀμπάρ', γιὰ θὰ νάχμει κι' φουρτοῦν' !

— Οὐρὲ ψγοῦλα, τ' λιέου, δι' γερνᾶμ' 'πίσ' ; θὰ μὲ πάρ'ς στοῦ λημό σ' ;

— Δὶν μποροῦμι, οὐρέ, μ' λιέει, γιὰ τ' τοῦν ἱέχουμι ν' ἀγέρα πίσ'. Μόν' κ'άν' δλειά σ' κι' λούφραξι πού κάτ', κι' θὰ πᾶμει σαλαμέτ.

— Ἄει, οὐρὲ καπητανάκι μ', τ' λιέου, κ'άνι οὐότ' ξέρο ἢ ἀφηντιά σ' κι' ἂν εἶμι μαθὲς κ' ἡγοῦ ἄνθρουπς θὰ τ' γρουνίσ'.

Κὶ δὶν τέλειουσα, οὐρ μάνα, ν' κουβήντα κι' πλακῶν ξάφν οὐ ἀγέρας, εἴ ρὲ μπί μπί μπί μπί, οὐρ τ' ἦτανι κειό, οὐρὲ τ' πῆρ' ἢ διάολις ν' παπούλη τ' ! Κ' ἡγλιπες κι' ν' μπουμπουνιατό, οὐρ μάνα μ', λιές κ' ἡπηφταν ἀντάμ' σὰ μὲ ξῆντα τουπουμα-
 γικά ! Κὶ κόφτ' κι' δρόμ' τοῦ μαχαρισμέν' τοῦ φιλοῦκι τ' στὰ τέσσηρα, λιές κῆ-
 κουψι τοῦ γκέμ κι' τῶδωκι στὰ ποδά-
 ρι' κατὰ πῶς τ' δί-
 νει τ' λόγου σὰν τ' κουλήσ' ἢ ἀλου-
 γόμα ! Καὶ πάη-
 νι οὔλου κι' μὲ ν' μιὰ μπάντ', κι' τριζι τοῦ 'ρμάδ' σὰ ν' κηνούργ' ν' κασσέλα π' ν' ἀ-
 νοίγμει κι' σούριζε τ' πανί τ' σὰν ὀη-
 μονισμέν' οὐχιά !

Κὶ δόστ' κι' κειὸς οὐ θειουμπαίχτες οὔλο κι' ν' σκούνταϊ μὲ τοῦ στλιάρ' κι' νά, κι' κειένη σουζις σὰ ν' φουραδ τοῦ Παπᾶ — Ληφτέρ'. Κὶ ἀνήθηνι μισούραν' κι' κατήθηνι κι' μάτα ἀνήθηνι μέσ σ' ν' ἀφρισμέν' θάλασσα ! Οὐρὲ ψγοῦλα, τ' λιέου μὴ ν' γαργαλάεις ν' κακουμοῖρα ν' φιλοῦκα κι' ἄστηνι νὰ πανέν' σγανά-
 σγανά, γιὰ τ' μῶκνι τ' ἀντηρό μ' κι' ἀναδεύητι σὰν τοῦ σκληῖκι, ἀνάθμα τ' γονιό τ' ἀνάθμα.

— Οὐρὲ μ' λιέει, ἱέχει φουρτοῦν' δυνατή, δι' νοιώθ'ς ; Κάν' κ'ράγιο.

— Οὐρέ, ἱτ' λιέου, θὰ βγάν' τὰ τζιέρια μ', δι' βραστάου οὐ μαχύρους.

Κὶ δὴν τέλειουσα, οὐρ μάνα, ν' κουθέντα μ' κὶ πέρν' τ' κη-
φάλι μ' ν' κάτ' βόλτα, κὶ βγάν, κὶ βγάν, οὐρὲ τ' ἤτανι κειὸ
πῶθ' γαν' πὺ μέσα μ'! Οὐρὲ, λιέου, κουκουρέστ ἤφα; πλιγοῦρ'
ἤφα; τί ἤφα! Οὐρὲ καπητάνι, τ' λιέου, σταμάτα, οὐρὲ, τοῦ
μαχαρισμένου σ' τοῦ φ'λοῦκι νὰ πάρου ν' ἀνάστ' μ' οὐ μαχύρους
μιὰ ψχοῦλα, ἡγάθ'κα!

— Κ'ράγιο, οὐρὲ, μ' λιέει, κὶ θὰ σ' πηράσ'!

Καὶ γέρονου μάτα τ' κεφάλι μ' κὶ νὰ κὶ δεύτερου χέρ' φα-
μακηρὸ τοῦ ἔρμου σὰν κινιένου! Οὐρὲ, λιέου, δι πᾶμι καλὰ!
Κὶ κρέν' τ' καπητάνι: οὐρὲ καπητάνι, χανόμεστέν; Μ' λιέει:
οὐ θεὸς τοῦ ξέρ'. "Αει, οὐρὲ σταυρουπατέρ', τ' λιέου, μὲ πῆρις
στοῦ λημό σ'! Οὐρὲ τ' λιέου, εἶνι καμμιὰ 'κλησὰ ἰδῶ γυ-
ρουβουλιὰ στὰ β'νά; Νά, μ' λιέει, κειὰ ζηρβὰ π' γλιέπς εἶνι
τοῦ ρημουκλῆσ' "Αη Γιάννης. Κὶ στρέφ' ζηρβὰ οὐρ μάνα μ'
κὶ κάν' τοῦ σταυρό μ' κὶ τ' λιέου: «"Αη μ' Γιάννη, βόθηθα

νὰ πητιέμι κειὰ
πέρα, κὶ σὰ πη-
τιέμι κειὰ πέρα νὰ
σ' φέρου μιὰ λαμ-
πάδ' σὰ μὲ κειέ-
νου κειὰ γιὰ τ'
πάτηρο τ' φ'λού-
κας.» Κὶ ἂ οὐρὲ
μάνα μ' κὶ δὲν πῆ-
ρασ' μισὴ γιῶ-
ρα κὶ σγώνουμ' ν'
βλουηγένη ν' στη-
ριά κὶ πιάνμι μιὰ

βουλά τὰ 'ρζὰ τ' β'νοῦ, λιές κῆπιτσι τοῦ τάμχ σ' ν' "Αη
Γιάννη!

Κὶ κολᾶμι πὺ δίπλα σ' λιθάρ' κὶ μ' λιέει οὐ καπητάνις,
ἄει οὐρὲ παλ'κάρ', ἱμπαδὰ θὰ σὶ βγάν', ἀμπήδα ὤξ'.

Σ'κόνουμ' ἀπάν, κόφτ' κὶ τοῦ τρουβὰ μ' σ' τῶμ' μὲ τὰ
γυαλ'κὰ τσ' νιέψ μας τσ' "Αναστασᾶς, κὶ κειὰ π' κάν' νὰ μπδῆσ,
μπιρδικλώνητ' οὐρὲ μάνα μ' τ' τσαροῦχι μ' στοῦ λυτάρ' τσ'
φ'λούκας κὶ πέφτου μίσ' ν' θάλασσα! "Αει οὐρὲ συφορέλια μ' τ'
κακουμοίρ! Κὶ ρίγνητ' πὺ πίσου μ' οὐ καπητάνις κὶ μὲ γρα-
πών' π' τοῦ πανοθράκι κὶ μ' ἀνηθάξ' μάτα σ' ρημαδιακό τ' τ'
φ'λοῦκι μπὶτ μουσχιδ! Πὺ ἂ οὐρὲ κὶ μιὰ ψέχ' ἀκού' ἂ δὴν
ἡπροῦφτανι νὰ μὲ γραπώσ' θὰ μῆπηρνι οὐ χάρους ἄδ'κα, τ'
κακουμοίρ!

— Οὐρὲ καπητάνι, τ' λιέου, οὐρὲ τοῦ καπῶτο μ' ! Μὰ νιαί, καπῶτ' τώρ' κί ἄλλη μιὰ βουλὰ. Τοῦ ρούφηξ τὸ ῥμάδι οὐ πά- τους. Κί κειὸς οὐ θιουμπαίκτης οὐ καπητάνις ἡγάλαί ! "Αἱ οὐρὲ καψόγερ', γιλῶς οὐρὲ τ' λιέου ; ἀπ' τοῦ Θιὸ νὰ τώθως ! Κί ἀμπῶ ὥξ' ἔτσά κατὰ πῶς ἤμην μου- σκεδ' κί στρέφ' κατ' ἡπάν σ' ρη- μουκλῆς' κί τ' λιέου :

— "Αη μ Γιάννη, πiriμινι νὰ σ' φέρ' λαμπάδ'. Κί ἀμ' που- ρέσ' κί μι μετὰβάνσ ἡμένα μέσ' σὶ κειένη κειὰ γιὰ ν' στρούγγα, κάνι κί εὐὲ τοῦ κέφ' σ', οὐρ' ἀχίχη !

ΑΠΟ ΤΑ «ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ»

Το φωτεινὸ τὸ δρόμο ἀκολουθώντας
μιανῆς χλωμῆς ἀχτίδας φεγγαριοῦ,
ἔψες ὁ νοῦς μου, ἀνέβαινε πετώντας
ῥε τὰ γαλανὰ βασίλεια τ' οὐρανοῦ.

Τὴ θύρα πρὶν διαβῶ τοῦ παραδείσου
ἐν' ἀγγελουδοὶ ὀλόξανθο τὴν κλεῖ,
καὶ με φωνὴ γλυκειὰ ὅταν τὴ φωνὴ σου
αὐτὰ τὰ λίγα λόγια μοῦ ἱμνεῖ :

— « Μὲ τὸ μικρὸ μου χέρι, ὅταν θελήσω,
σ' ἀνοίγω ἢ σοῦ κλῶ τὸν οὐρανό ! —
Γυρίζω τ' ἀγγελουδοὶ νὰ γνωρίσω,
μὰ πρὶν προφτάσω, ἀγάπη μου, ξυπνῶ !

Λευκός, 1904

ΑΝΑΣΤ. Π. ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗΣ